כדור הכשפים

ארגנטינה

לפני שנים רבות חיה בהרי האנדים מכשפה קרת-עיניים. היא ישנה במשך כל הקיץ אך עם בוא החורף התעוררה מלאת מרץ. כבי החורף היה זמן הצייד וזמן האכילה שלה. תכונה מגית מוזרה אפשרה לה למשוך אליה ילדים, אחד אחרי שני, אך איך עשתה זאת לא ידע איש. האמת היא שהיה לה כדור מכושף, כדור בהיר, צבעוני ונוצץ והיא השאירה אותו תמיד במקומות

בהם שיחקו ילדים, אך לא במקומות בהם מבוגרים יכלו לראות אותו.
יום אחד אח ואחות, ששיחקו רוב לאגם, וראו את הכדור המכושף לרגלי גבעה. האחות נטליה רצה כדי להרים אותו, אך להפתעתה כשהתקרבה אליו הכדור התגלגל הלאה, עבר מרחק מה ונעצר שוב. שוב היא רצה אליו וכמעט ותפסה אותו ביד אך הוא התחמק ממנה כמו שעושה מוך הדרדר. היא הלכה כך אחריו, כשכל פעם היא כמעט תופסת אותו, אך לא מצליחה בכך אף פעם. האח שלה, לויס, הלך אחריה, שומר עליה בפני כל רע. בסוף הילדים הגיעו למקום בעמק שם בין הרים גבוהים זרם נהר צ'יקו. על

הארץ פזורים היו אבנים וסלעים, ופה ושם נראו גם שרידי שלג. מהר מאוד התחילו גם לרדת פתיתי שלג גדולים. הילדים נבהלו מאוד, כי הרגישו שבריצה אחרי הכדור תעו בדרך. אך הכדור המשיך להתגלגל, רק קצת לאט יותר, והילדים הלכו אחריו. האוויר נעשה קר יותר, השמש חלשה יותר וילדים שמחו כאשר הגיעו בסוף לסלע שחור, שם הכדור נעצר. נטליה הרימה את הכדור והתפעלה מיופיו, אך תוך רגע הכדור נעלם כמו בועת סבון והיא זעקה מרוב צער. לויס ניסה לנחם אותה, אך הרגיש שידיה קרות כמו קרח. לכן הוביל אותה מאחורי הסלע השחור, שם הרוח הייתה חלשה יותר. הוא התיישב לידה והחליט שאחרי מנוחה קצרה יוכלו ללכת חזרה ולמצוא את דרכם הביתה. אך הוא נעשה ישנוני מאוד. אמנם ניסה להחזיק את עיניו פתוחות, אפילו משך את השמורות בידיים, אך הדבר לא עזר. עצים התנדנדו מעליו, ועליהם רשרשו ואחרי כמה רגעים הוא נרדם. נטליה, מוגנת בפני הרוח הקרה הרגישה טוב יותר והתחילה לחלום שהיא בבית.

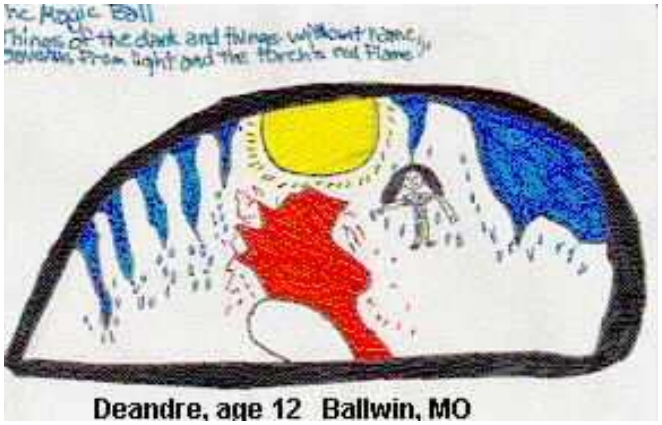

היא חלמה שאמה סורקת את שערותיה ושרה תוך כדי כך, אך אחרי כמה רגעים קולה של אמא נעשה צורמני יותר והיא משכה בכוח בשערותיה של נטליה עד שהיא התעוררה תוך זעקת כאב. היא ניסתה לקום אך לא יכלה ואחרי רגע הבינה מה קרה. בזמן שהיא ישנה המכשפה הזקנה של הרי האנדים סרקה את שערותיה, ותוך כך כשפה אותה כך,

שהשערות צמחו לתוך הסלע. היא לא יכלה אפילו להזיז את ראשה. היא ראתה את לויס וקראה לו, אך כעין קיר בלתי נראה הפריד ביניהם, ולויס לא יכול היה לעבור אותו, אף שניסה מאוד.
"אחי, בוא" קראה נטליה מאחורי הקיר "אני מפחדת!"
"אחותי" אמר לויס "אני מנסה, אך אינני יכול."
"האם לא תוכל לטפס מלמעלה?" שאלה נטליה.
"לא, עליתי גבוה כמה שרק יכולתי אך הקיר עולה ועולה. אבל אשאר כאן איתך, אל תפחדי."
אחרי רגע עבר שם ינשוף גדול ששר:

דברי חושך ודברי כפור מתמיד
מצילים אותנו מלהבת הלפיד.

נטליה שוב דיברה ושאלה: "אחי, האם שמעת מה אמר הינשוף"
"כן אחותי" ענה.
"ומה הבנת מכך?" שאלה שוב.
"זה לא אמר לי כלום" ענה.
"שמע" אמרה "אלה היו המילים שלו: מצילים אותנו מלהבת הלפיד."
"שמעתי זאת, נטליה. אך מה פירוש הדבר?"
"זה אומר שהדברים בעמק האיום הזה מפחדים מאש. לכן לך ותביא אש לכאן. עזוב אותי לזמן מה וחזור מהר, כי אהיה מאוד בודדה."
לויס הצטער מאוד כי לא רצה לעזוב את אחותו בצרה זו. אך היא האיצה בו: "מהר, אחי מהר!"
בדיוק אז עבר מעליהם קונדור, עשה סיבוב סביב לסלע וקרא:

"אש תתגבר על מוות קר."

"שמעת זאת, אחי?" קראה נטליה "גם הקונדור אומר אותו הדבר. לך מהר, מצא קצת אש והביא אותו לכאן לפני רדת לילה, לפני שיהיה מאוחר מדי."
אז לויס נפנף לאחותו לשלום והלך לאורך העמק, אחרי הקונדור שעף קדימה וחזר אליו שוב. לויס ידע שהציפור הגדולה מובילה אותו למקום כלשהו, והוא בא אחריה. כך הגיע לנהר הגדול, והמשיך ללכת לאורכו. במקום בו נפגשו שני זרמי מים ראה לויס בקתה, בית עלוב עשוי מאבנים ואדמה. לא היה שם איש, אך הקונדור עלה לשמיים וכעבור רגע נראה כמו נקודה קטנה בלבד. לויס הבין שעליו להישאר במקום הזה ולראות מה יקרה. הוא פתח את הדלת ונכנס. הוא ראה גחלים לוחשות באח והבין שמישהו חי כאן. לכן החליט להיות מועיל. הוא הביא מים מהנהר, אסף עצי הסקה ושם על הגחלים, הבעיר את האש עד שהיא התלהטה טוב. הוא לא הרגיש שנכנס מישהו לבקתה, אך הנה הוא היה, איש זקן, יושב על שרפרף ליד האש ומנדנד בראשו. הוא הציע ללויס לחם ותה ואחרי שאכלו ושתו האיש שאל:

"המכשפה של אנדים היא רשעית גדולה, אך יש דרך להתגבר עליה. אתה יודע איך? אמור לי."
לויס נזכר מה אמר הקונדור וחזר אחרי דבריו: "אש תתגבר על מוות קר."

"נכון" אמר האיש "ואחותך היא שם.
עכשיו חוזר ידידנו הקונדור, שרואה למרחקים ויודע הרבה.
והקונדור אמר:

"היא מתנשמת בקושי בקור
אך אש תציל ממוות הכפור.

האיש הזקן נתן ללויס ענף דולק, והוא רץ עם הענף דרך שדות. הוא הגיע לביצה ורצה לעבור בה. הוא השתדל להחזיק את הלפיד שלו גבוה, אך המים התיזו על הענף וכיבו אותו.
לויס חזר עצוב לאיש הזקן עם הענף הרטוב.
"אנה, תן לי עוד לפיד, כי אחותי בוודאי קופאת מקור. הפעם אלך מסביב הביצות כדי שהמים לא יכבו את האש."
"טוב" אמר האיש.

ושוב הגיע הקונדור שקרא כמו קודם:

"היא מתנשמת בקושי בקור
אך אש תציל ממוות הכפור."

ועף חזרה להרים.
הזקן נתן ללויס לפיד שני והנער יצא מיד לדרך. אך בדרך הוא החליק בשלג, הענף נשמט מידו וכבה. הוא הרים אותו שוב, אך היה זה כבר רק עץ חרוך.

לויס חזר מיואש לבקתה של הזקן וביקש לקבל אפשרות שלישית.
"הנה בא הקונדור" אמר האיש "נשמע מה בפיו."

"נחלשה כבר מאוד נשמתה
הלילה יביא הכפור למותה."

ושוב עף לשמיים כמו חץ מקשת.
לויס לקח את הלפיד השלישי, מיהר סביב הביצות ישר למדרון ההר. הוא רץ כשהוא מחזיק חזק מאוד את הלפיד שלו, ודהר כמו צבי. ואז ראה פלמינגו, שפשט את כנפיו ועף לידו. לויס תפש אותו חזק והפלמינגו עף לשמיים איתו. אמנם האש חרכה את נוצות חזה של הציפור, אך היא המשיכה במעוף בלי לשים לב לכך.
כך הם הגיעו לסלע שאליו קשורה הייתה נטליה. לויס זרק את הענף הבוער על ערמת אזוב יבש. להבה גדולה התרוממה לשמיים והסלע השחור התפרק לאלף חתיכות. כוחה של מכשפת האנדים הוכרע לעולם.
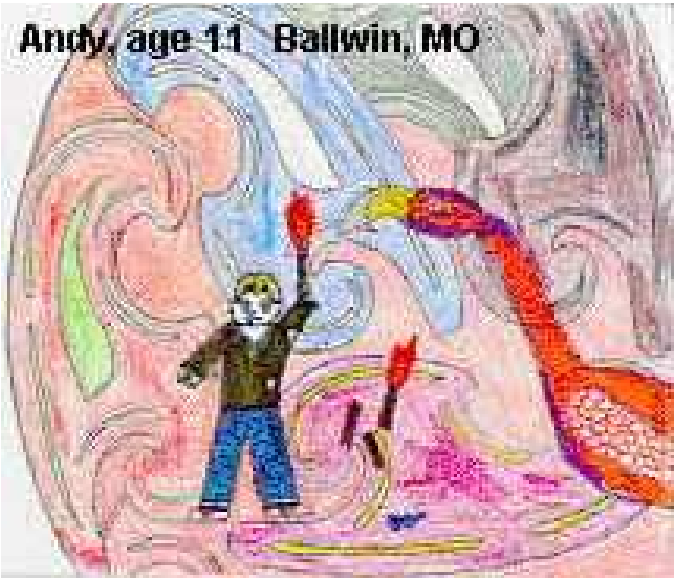
נטליה השתחררה מיד. היא ליטפה את החזה החרוך של הפלמינגו וידה הבריאה אותו. אך מאז החזה של הפלמינגו נשאר אדום.
נטליה ולויס חיו עוד הרבה זמן בעמק הירוק, וציפורים רבות התעופפו מעליהם ובאו לאכול מידם. ואת זכר הכדור המכושף שכחו במשך הזמן.